

tvungne Indskrivning, men jeg tilspøiede, at han dog ikke desto mindre i et Nøde havde indrømmet, at det var en voldsom Evang.

Alberti: Som Medlem af Udvalget turde det være mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger. Den første Bemærkning, jeg har at gjøre, er af personlig Art; det er nemlig med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 8. Dette er opført som tillet af Udvalget med Undtagelse af den ærede sidste Taler, men jeg maa for mit Vedkommende bemærke, at jeg ikke vil stemme for det, men derimod udelukkende holde paa Forslaget under Nr. 9, og jeg skulde tro, at det Samme er Tilfældet med et andet Medlem af Udvalget, nemlig det ærede Medlem for Præstø Amtets 3die Valgkreds (M. Bretsen). Jeg skal blot tillade mig nogle almindelige Bemærkninger. Jeg hører ikke til dem, der sværme for at oversætte alle mulige Ord, der have et lidt fremmed Anstrøg, paa Dansk; jeg anser i mange Tilfælde denne Bestræbelse for at røbe en overdreven national Affektation. Naar jeg nu imidlertid har sluttet mig til det Forslag, som oftere kommer igjen i dette Lovudkast, at ombytte „Fruentimmer“ med „Kvindfolk“, saa vil jeg lige over for den høitærede Minister give den Dplysning, at „Kvindfolk“ bruges i Christian den Femtes Lov netop i den Del af Loven, som svarer til dette Lovforslag, nemlig Kapitlet om Løssagtighed, og netop om saadanne Fruentimmer som dem, der tales om i dette Lovforslag. Jeg troede derfor, ved at slutte mig til disse Sprogændringer, at opretholde det gode gamle danske Lovsprog, og jeg gik ikke med for at skabe noget Nyt. Sgaar gav det ærede Thing et Exempel paa, hvorledes vi i Skifteloven vedtog 35 Sprogændringer, af hvilke nogle vistnok vare mere til det Onde end til det Gode; men den Ændring, der her er bragt frem, anser jeg for at være korrekt dansk, hjemlet i Lovsproget og forstaaelig. Jeg tror nok, at Politiet vil vide, at „Kvindfolk“ og „Fruentimmer“ i dets Reglementer kan betyde det samme. I Øvrigt slutter jeg mig til min ærede Meningsfælle i Udvalget, nemlig den ærede foregaaende Taler, og som Følge deraf skal jeg ikke udtale noget videre til Begrundelse af Forslaget under Nr. 9. Jeg kan ikke være enig med den ærede Minister i, at dette Lovforslag i det Hele taget skulde tilfigte at skærpe det 16de Kapitel i Straffeloven, for saa vidt der er Tale om simple Løssagtighedsforseelser; jeg har opfattet Diemedet med dette Lovforslag at være en Tilveiebringselse af Sikkerhedsforanstaltninger mod veneriff Sygdom, og at da navnlig Lægevisitationer skulde spille Hovedrollen, og at det praktiske Diemed med dette Forslag er at gjøre det til Lov, der allerede for en Del er gjældende Praxis i Kjøbenhavn. Jeg har, ligesom ogsaa de øvrige Medlemmer i Udvalget, aldeles billiget Diemedet med dette Lovforslag, og Udvalget har jo endog udvidet de Sikkerhedsforanstaltninger, der ere fore-

flaaede, ved at bringe flere i Forslag. Det kan derfor ikke siges imod os, at vi ville modarbejde det Diemed, hvori Lovforslaget er fremfat, vi se kun, at der er taget et Diemed med, som vi ikke anse for nødvendigt, og det er dette, at vi ikke behøve at skærpe andre Lovbestemmelser i Straffeloven end § 181. Saa vidt jeg kjender Straffeloven, er § 181 den eneste Paragraf, der indeholder Straf for at udbrede veneriff Sygdom. Denne Paragraf har Udvalget foreslaaet udvidet i sin Anvendelse. Derimod tror Udvalget ikke, at § 180 i Straffeloven, som alene angaar simple Løssagtighedsforseelser, behøver nogen Skærpselse for at opnaa Lovforslagets Diemed. Den ærede Minister, ligesom ogsaa Lovforslaget, siger, at Straffen efter § 180 ikke er haard nok, men et andet Spørgsmaal er det dog virkelig, om strengere Straffe standse den Slags Forseelser. Tidligere er den Slags Forseelser bleven straffet meget haardere, men Lovgivningen er vendt tilbage fra disse haardere Straffe som Noget, der ikke frugtede. Min Hovedindvending mod dette Lovforslag er rettet imod dets § 6, og jeg vil indstændig opfordre til at udskyde denne Paragraf, idet jeg tror, at § 6 slet ikke virker i det Diemed, hvori Lovforslaget er givet, saaledes som jeg nylig har udviklet. Flertallet, hvortil jeg hører, og som foreslaar at udstemme § 6 af Loven, har udsælgelig i Betænkningen begrundet sin Anskuelse af dette Forhold. Vi have der udtalt, at vi ikke kunne give vort Minde til, at den tvungne Indskrivning anvendes isølge Dom, og vi mene ikke, at en Domsfældelse tillige bør indeholde den Virkning, at et Fruentimmer skal indskrives som offentlig. Dette anse vi for at være en umoralff Ting. Det er dog besynderligt og i og for sig usforklarligt, at den samme Dom, der straffer et Fruentimmer for at have søgt Erhverv ved Utugt, dømmer hende til, at hun i Fremtiden skal søge Erhverv ved Utugt. Er det dog ikke en Modsigelse, at en Domsfældelse straffer En for det, som den siger, at den Domsfældte siden skal bruge som Næringsvei? Jeg veed ikke noget Tilsvarende i vor Lovgivning. Hvis man virkelig anser en tvungen Indskrivning for Noget, der er umod Erbarhed og Moralitet, saa skal man holde det ude af Dommen, saa skal man ikke knytte en umoralff Virkning til Domsfældens Udtalelser. Jeg anser § 6 for at være i den Grad stridende mod moralff Følelse, at jeg ikke vil stemme for den Lov, som indeholder en saadan Forskrift. Vi have i Betænkningen paavist, at efter vor Mening behøves der ikke en saadan Strengthed som den, der er udtalt i § 6, for at virke imod Udbredelsen af Sygdommen, og dermed tro vi, at Samfundet maa være tilfreds. Om den tvungne Indskrivning har der i den Kommission, der i flere Aar har drøftet dette Spørgsmaal, været forhandlet meget, og iblandt Kommissionens Medlemmer har der været flere, som bestemt have udtalt sig